

KOMMUNISTISK POLITIK

BILLEDERNE VERDEN IKKE MÅTTE SE

Nr. 10

8. årg.

2004

8. maj -
21. maj

Støttepris 12 kr.

TEMA: INTERNATIONAL SOLIDARITET

- Kampdag og kampdage s. 2 ● Sort reformiver s. 3 ●
- Det store pensionsrøveri s. 4 ● Fredsvagt i eksil s. 5 ●
- Powell og de danske lakajer s. 6 ● Fagbevægelse - kampbevægelse? s. 8 ●
- Unionsudvidelse og unionsforfatning s. 10 ● Bag Kassen s. 11 ●
- Ordener hænger man på idioter s. 12 ● For fred, for socialisme s. 14 ●
- Støt den irakiske befrielseskamp s. 16 ● Vestlig solidaritet s. 18 ●
- Krigens billeder s. 20 ● Debat s. 22 ● Tømmermænd efter OK s. 24 ●

Kampdag og kampdage

KOMMUNISTISK POLITIK

Der er kampdage og kampdage. Der er arbejderklassens internationale kampdag – 1. maj plastisk udtrykt, året rundt i praksis.

1. maj 2004 var i Danmark og verden over et masseopbud mod krig og imperialisme – for kravet om en anden verden, en socialistisk verden. Der blev også kæmpet den dag – f.eks. i Dublin, hvor vandkanoner blev sat ind mod en kæmpedemonstration mod Den europæiske Union og unionsforfatningen.

Bush-regeringen har erklæret, at den vil se 1. maj-dagen afskaffet – og EU havde fundet det hensigtsmæssigt at benytte dagen til en officiel gigantfest for sin østudvidelse. En politisk triumf – og et lovende perspektiv for profitjægerne.

Arbejderklassens kampdag er under belejring. Den skal nu nok klare sig.

Men så er der også en anden slags kampdage. Det danske krigsvæsen, der er særdeles aktivt med at føre angrebskrig i Irak og Afghanistan, har udnævnt 5. maj – befrielsesdagen – til 'forsvarets dag'.

Man kan mene, at det egentlig er meget passende – en slags *post festum* – al den stund det danske militær ikke kæmpede mod den nazityske besættelsesmagt under krigen, men til gengæld blev særdeles aktiv bagefter.

Man kunne også kvalme over, hvordan det endnu en gang lykkes de herskende at ekspropriere folkets kamp og folkets historie, fordreje dens indhold og anvende den til sine egne tvivlsomme formål.

Og den 5. maj blev brugt til en stor militær modeopvisning med levende kampfly fra de pågående krige og andet kostbart materiel, finansieret af skattebetalerne. Det var militærets stor-slåede 'hyldest til kronprinseparret' i anledning af den forestående formæling.

Kronprinsen - nyslået oberstløjtnant i hæren, kommandør-kaptajn i flåden (og hvad ellers må ordenskapitlet vide) - skred Langelinje-fronten af og inspicerede alle fire 'værn' sammen med sin tasmanske veninde.

Det gamle bånd mellem kongemagt og militærmagt blev pudset af, så det strålede om kap med sildesalaten og den behjælmede havfrue i forårssolen.

Den svenske forfatter Vilhelm Moberg, som både var republikaner og ugudelig, formastede sig en gang til at betegne styreformens i Sverige som 'vort merkantile monarki':

"Den personlige kongemagt er forsvundet;" skrev han, *"institutionen betegnes nu som konstitutionel. Men denne betegnelse er ikke den rigtige, den er rent teoretisk. I praksis fungerer institutionen merkantilt: Vi har i Sverige fået et kommercielt monarki."*

Det har vi også i Danmark – med en kongefamilie, der hører til de rigeste godsejere og arbejdsgivere i landet, kun overgået af Mærsk-Møller-klassen. De kvindelige familiemedlemmer dyrker artistiske, historiske, religiøse og andre åndelige interesser, med aner tilbage til middelalderen. Mændene er mere til mandige sysler med tilsvarende rødder.

Folketinget har netop som en særlig bryllupsforæring besluttet at hæve oberstløjtnantens gage fra den 14. maj med godt 10 millioner kr. – fra 4,2 til 14,4 mio. kr. om året. Han skal kunne lve et anstændigt gift officersliv. Den tasmanske prinsesse vil heller ikke lide nød, selvom hun ligesom den franske prins kun får 10 pct. af ægtefællens luns af finansloven.

Der er efter det 20. århundrede ikke så mange kongelige personer tilbage i verden. Ikke nok til at de kan gifte sig med hinanden. Behovet for 'blåt blod' er til gengæld umætteligt. Derfor spædes det op med artsfremmede gener fra vinbønder og udvandrere.

Samtidig er der overalt i Europa gang i forsøgene på at indsatte tsarer og konger i de lande, der er sluppet af med dem. Det merkantile demokrati er nemlig en gedigen kapitalistisk succes.

Som handelsrejsende og turistambassadør er de kongelige deres vægt værd i rødt guld – især når det betales af skatteyderne. Som nationalt symbol hører kongehuset til blandt de vigtigste institutioner til kapitalismens forevigelse. Og politisk fungerer det blå blod som en blåstempling af den herskende classes reaktionære kurs.

Kongehuset hører til på museum sammen med det udbyttersystem, det lever i symbiose med.

Redaktionen den 5. maj 2004

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og fredag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 14. maj 2004

Sort reformiver

For ikke så længe siden blev det meddelt, at Fogh-regeringen ikke har gennemført privatiseringer og udliciteringer i samme tempo som den socialdemokratiske regering, den afløste.

Det skal der rådes bod på nu. Krudtet er blevet sparet til 'Det nye Danmark', som regeringen kalder sit udspil til en nystruktureret af den offentlige sektor.

Det er en plan, som er kalkeret efter EU's designs for både regionaludvikling og yderligere liberalisering af den offentlige sektor til gavn for de profitinteresser, som unionen tjener. En praktisk tillem্পning af den nyliberale markedsfilosofi, som bliver lov med EU-forfatningen.

Fogh og Co. vil oprette 5 nye regioner (kaldet 'sundhedsregioner'), i stedet for amterne, uden andre funktioner end at drive sygehuse, og uden ret til skatteudskrivning. Desuden skal der gennemføres den største bølge af kommunesammenlægninger, der er set i dette land, til en størrelse på mindst 30.000 indbyggere pr. enhed. Kommunerne skal tage sig af miljø, beskæftigelse og erhvervs politik, men med en 'stram statslig styring'.

Omkalfatringen af amter og kommuner er den mest synlige del af det nye Fogh-projekt.- og også det, der er blevet fokuseret mest på. Fremtidens Fogh-Danmark sælges under slagordet 'tæt på borgerne'. Den offentlige sektor skal være lettere at komme til, de større enheder vil være mere effektive end de små.

Bag det ligger helt andre formål. Og de vil ikke være til hverken de almindelige borgeres og brugerne af det offentlige fordel eller til gavn for de offentligt ansatte. Tværtimod.

Fogh-reformen styrker ikke borgerens indflydelse på deres anliggender, men svækker den. Planen styrker ikke mindst statens rolle i den samlede offentlige sektor.

Sundhedsvæsenet skal primært finansieres af staten, der vil opkræve et 'ensartet sundhedsbidrag'.

Hvordan der kommer større nærhed for borgerne, når der skabes større

regioner end amterne, og når ansvaret for driften af sundhedsvæsenet forsvinder i tågerne, skal man være ideologisk enstrenget og blind nyliberalist for at fatte. Det samme gælder selvfølgelig i forhold til kommunerne.

At sundhedsvæsenet skulle blive mere effektivt af de foreslåede enheder, savnes der simpelthen dokumentation for.

Et af de elementer i Fogh-planen, som afslører dens reelle intentioner, er bestemmelsen om ungdomsuddannelserne: Selvejende gymnasier skal forankres i staten, der får det samlede ansvar for alle ungdomsuddannelser. Kodeordet her er 'selvejende': Det

konkurrerende gymnasium, tilpasset kapitalistiske markedsvilkår. Det er ikke en plan til gavn for de unge, der uddanner sig - og det er heller ikke meningen.

- 'Det nye Danmark' tegner en fremtid, hvor offentligt ansatte er i direkte konkurrence med private virksomheder; og hvor lokalpolitikere udliciterer flere offentlige opgaver. Regeringens udspil til et nyt danmarkskort med markant færre kommuner, men som har over 30.000 indbyggere, er det hidtil største skridt i retning af en offentlig sektor baseret på frit valg og konkurrence, siger Carsten Greve, lektor ved Institut for Statskundskab på Københavns Universitet, der har udarbejdet et notat om regeringsplanen for LOs ugebrev A4.

De større muskler i storkommuner-

ne skal give fornyede impulser til udliciteringer og privatiseringer. En af årsagerne til Fogh-periodens ufrivilligt nedsatte tempo i udliciteringer og privatiseringer er simpelthen, at der ikke er nok fortjeneste i dem for de private selskaber.

Forslaget om storkommuner skal ganske enkelt sætte skub i udliciteringerne baseret på en mere aggressiv anvendelse af frit valgs-ordninger. Konkurrencen mellem de offentligt ansatte og de private selskaber skal øges.

Blandt de mange konsekvenser fremhæver Carsten Greve f.eks., at privat finansiering af den offentlige sektor, offentlig-private partnerskaber, skal sikre risikovillig kapital til at bygge nye skoler, veje og anden infrastruktur.

Samtidig skal privatisering af offentlige selskaber forsætte med uformindsket styrke. I de kommende år skal blandt andet PostDanmark, TV2, DONG og Statens Bilinspektion sælges.

Der er masser af andre elementer i planen, som vil have en dyb og negativ indvirkning på de fleste danskeres tilværelse. Der vil ikke blive stoppet for udlicitering af f.eks. ældreplejen:

Foghs reformflok har tænkt sig at gøre livet surere for de fleste - fra arbejdsløse til pensionister, fra uddannelsessøgende til de offentligt ansatte, der vil blive sat under enormt pres, og står over for en omfattende arbejdsløshedstrussel.

Foghs Danmarkskort skal styrke monopolernes stat og monopolernes kontrol med alle sider af samfundslivet.

Ifølge planen skal der være aftalt et forlig om den sorte reform inden grundlovsdagen den 5. juni. Dens ophavsmænd har travlt. Et snævert flertal med Dansk Folkeparti alene er en mulighed. Det ville udløse en folkeafstemning om den, siger den parlamentariske opposition. Det er næppe sandsynligt. Dertil er for mange såkaldte oppositionspartier alt for indsyttede i samme reaktionære idekompleks som Foghs sorte flok.. -lv

Det store pensionsrøveri

Onsdag den 21. april indledte Østre Landsret sagen mod regeringen om Den Sociale Pensionsfond – det gigantiske pensionstyveri.

Retsbehandlingen afsluttedes den 28. april efter fire retsmøder. Nu er sagen optaget til dom.

Dens åbning blev ledsaget af en demonstration, indkaldt af Den Koordinerende Gruppe, som står bag de 11 borgere, der har anlagt sagen.

Leif Larsen, koordinator for den koordinerende gruppe, og tidligere forbundsformand Hardy Hansen talte til demonstrationen.

Leif Larsen:

Vi har en klokkeren sag

Leif Larsen sagde blandt andet:

Et gammelt ordsprog siger: Tålmodighed overvinder alt. Det kan i høj grad bruges på den sag, vi demonstrerer for i dag. Sagen tog sin begyndelse i 1969, altså for 35 år siden.

Nogle af jer, der står her, husker måske 22 år tilbage, da en tilsvarende demonstration om Den Sociale Pensionsfond fandt sted på Rådhuspladsen.

Demonstranterne gik i samlet flok til Bagmandspolitiet for at anmelde embedsmænd og politikere til politiet, fordi de havde smølet med at udbetale den tillægspension, en lov fra 1970 havde fastslået skulle starte i 1976.

Dengang tog Danmarks Radio fat på en omfattende høring af sagen. Indkaldte vidner og lod lytterne stemme om, hvad de fandt, der skulle gøres.

26. juli 1982 blev dommen afsagt i Danmarks Radio af retsformanden, professor dr. jur. von Eyben. Den lød kort og kontant:

”Thi kendes for ret! Danske politikere har bedraget godtroende sparere for 60 milliarder kr. Beløbet med renter udbetales over 10 år til de rette ejere. Bedragerne idømmes hver fem års fængsel og har for resten af livet mistet retten til alle tillidshverv. Folkets dom kan ikke appelleres.”

Leif Larsen

En hård, men retfærdig dom over en formue, som dengang var på 60 milliarder, men siden er steget til 153 milliarder kr., som ligger klar til udbetaling i Nationalbanken.

Selv efter at politikerne har fjernet næsten 100 milliarder kr. i realrenteafgift og andre 100 milliarder kr. til helt andre formål end det, skatteyderne betalte til i 11 år – nemlig en tillægspension – er der alligevel en god sjat penge til at starte udbetalinger af tillægspensionen.

Da renteafrkastet er på 10 milliarder kr. om året, kan der nemt blive en tillægspension til folkepensionen på 10.000 kr. pr. år. Det vil give en samlet udgift på syv milliarder kr. Så er der stadig tre milliarder kr. tilbage til ”formuepleje”, således at vore børn og børnebørn – til sin tid – også kan få en tilsvarende tillægspension.

Nu startede retssagen i dag kl. 9.30. Så går der omkring tre måneder, før der fældes dom. Selv synes vi i Den Koordinerende Gruppens 35 græsrodsorganisationer, at vi har en klokkeren sag.

Hardy Hansen:

Pengene skal tilfalde de rette ejermænd – pensionisterne

Den tidligere forbundsformand for SiD Hardy Hansen sagde i sin tale blandt andet:

Jeg vil gerne her fra starten af min tale udtrykke en stor tak til arrangørerne for det gode initiativ til denne

demonstration mod politikernes tyveri af pensionisternes pensionsfond på godt 150 mia. danske kroner, som de af deres beskedne lønninger gik og sparede op til i 70'erne med store løfter om en langt bedre pensionstilværelse, som desværre har vist sig kun at være fup og fiduser.

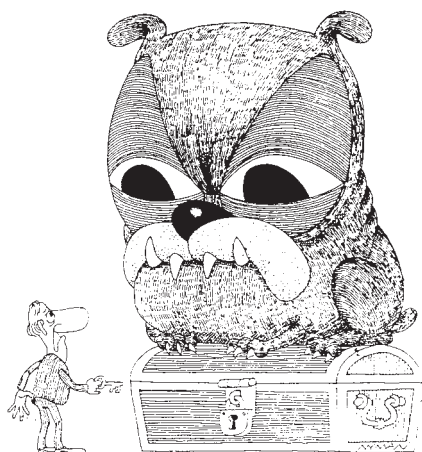
Men også en tak til jer for det kæmpestore arbejde, det har krævet for at få tyverisagen behandlet her i Østre Landsret, og vi må nu opfordre dommerne til, at retfærdighed sker fyldest, så pengene tilfalder deres rette ejermænd, som er de forskellige mennesker i de mange pensionistgrupper, så de kan få en stærk tiltrængt forbedring af deres levestandard, selv om pensionsforhøjelsen ikke bliver tilstrækkelig stor. Med forrentningen af pensionsfonden er det jo langt bedre end ingenting.

Men alene det at vinde sagen og dermed få fortalt politikerne på Christiansborg, at der er grænser for, hvor dårligt og umenneskeligt de kan tillade sig at behandle pensionisterne, vil jo være en god og retfærdig sejr at få i sin turban

Hardy Hansen

efter alle de økonomiske forringelser og diskriminerende handlinger disse pensionistgrupper har været udsat for, siden Schlüter-regeringen kom til magten i 1982. Og desværre har hverken Poul Nyrup-regeringen eller Anders Fogh været et hak bedre til at varetage de dårligst stilledes interesser. Det er jo utroligt, at man har villet være bekendt at behandle de mennesker så dårligt,

som har slidt og slæbt i landbruget, på fabrikkerne og på kontorerne og i andre dele af samfundet.

Retssagen og demonstrationen her er jo også en generel advarsel til alle de danske politikere om, at vi som borgere ikke vil affinde os med, at politikerne snyder med at sige ét, når de skal have vælgernes gunst ved folketingsvalgene, og så gør noget helt andet i den praktiske politik, som de senere udfører, når de sidder på magten.

Vi er desværre inde i en tidsalder med en kedelig udvikling, hvor den politiske magtelite tager fra de fattige og giver til de rige. Den kapitalistiske offensiv har for alvor givet den danske velfærdsstat et alvorligt skud for boven.

Hævdvundne sociale rettigheder og solidariske velfærdsordninger nedbrydes, og ulighederne vokser. Utrygheden og fattigdommen rammer beklageligvis en stadig større del af befolkningen, som havner i den sociale massegrav, og det på trods af, at rigdommene i vort samfund aldrig nogensinde har været større. Men det er jo ikke arbejdsmand Hansen eller postbud Petersen, som har scoret kassen og fået de store økonomiske gevinster i skibsanparter, arbejdsfrie indtægter, fast ejendom eller skattefinansierede pensionsopsparinger, for de må jo med deres lavere økonomiske formåen nøjes med den overenskomstmæssige løn og den offentlige pension, når den tid kommer.

Sagen kan følges på hjemmesiden

De usynlige:

<http://hjem.get2net.dk/usynlig/>

Militær kronprinshyldest Fredsvagten i eksil for bryllupsvanviddet

*Det royale bryllupsvanvid
stiger til stadig større højder.*

Nu er Fredsvagten ved Christiansborg blevet forvist fra 'folkestyrets plads' hele bryllupsugen. Til gengæld fremviser det danske militær som bryllupsgave et F16-fly som har været på vigtige dræbermissioner i både Serbien og Afghanistan.

*Et rigtigt F16-kampfly udstillet på
kajen på Langelinje er en central
del af militærets bryllupshyldest*

Da militæret blændede op for dets spektakulære hyldest til det kommende Kronprinspar allerede den 5. maj, kunne de fremmødte iagttage en usædvanlig gæst på Langeliniekajen. Det er nemlig ikke hver dag, at man kan møde et parkeret F-16 fly netop dér.

Og dets historie er både spændende og fascinerende. F-16-flyet på kajen deltog nemlig i sin tid både i NATO luftoperationer over Beograd, samt deltaget i Operation Enduring Freedom over Afghanistan.

Det er ikke tilfældigt, at militæret misbrugte befrielsesdagen den 5. maj - årsdagen for den tyske besættelses ophør.

Selvom 'forsvaret' spillede en yderst begrænset rolle i forsvaret af dansk selvstændighed, skal dets lånte fjer give legitimitet til de krige, som det nu deltager i - Irak og Afghanistan - ved at lade som om, militæret forsvare 'demokrati' og 'frihed'.

Det officielle Danmark trykker på alle knapper for at blæse denne 'historiske' pseudobegivenhed op.

På selve bryllupsdagen den 14. maj må fokus ikke forstyrres af noget som helst. Ethvert element, som kunne tænkes at ville gøre opmærksom på røverkrige eller global nød og elendighed, bliver fordrevet med hård hånd af politiet.

Det går f.eks. ud over Fredsvagten ved Christiansborg, der den 14. juli vil have synliggjort protesten mod dansk krigsdeltagelse ved magtens spytslikkerhus i 1000 dage.

Fredsvagten er blevet forvist i en hel uge i forbindelse med den dansk-tasmaniske alliance.

- HELE ugen må vi ikke stå og vise den grimme fred, meddeler Fredsvagten, som mandag til onsdag samt lørdag-søndag står Ved Stranden oppe ved Højbro.

- Torsdag og fredag drager vi i eksil - formentlig på Blågårds Plads som nok er et af de mindst royalt befængte steder i landet.

- Kom og støt os i vores fortsatte kamp mod den krigeriske konsensus, siger fredsvagterne.

RECLAIM THE STREETS har annonceret gadefest den 14. maj.

*Fredsvagten har telefonnummer
2346-0793*

*Fredsvagt i Fælledparken i København
1. maj 2004*

En amerikansk krigsforbryder på besøg

Powell og hans danske lakajer

*Colin Powells
Danmarksbesøg var et stort
shownummer, der skulle vise
at krigskoalitionen er intakt.*

Trods stærkt amerikansk pres har Norge besluttet at trække sine 180 soldater ud af Irak fra den 1. juli. Den amerikanske frygt for opløsning af krigskoalitionen efter den spanske tilbagetrækning fik Colin Powell til i weekenden at stille sig op på norsk fjernsyn med en direkte opfordring til nordmændene om at blive i Irak.

Powell har bedre held med Danmark. Efter Foghs besøg i USA fulgte udenrigsminister Per Stig Møllers samtaler med Colin Powell, der blev bommet kraftigt op i den internationale presse: USA konsulterer sine allierede!

Og Powell blev inviteret på lynbesøg i Danmark – hvor forsiderne og tv-aviserne svælgede i den mægtige mands visit. Det var også tænkt som et signal om, at krigsminister Jensbys fald som et dansk offer for Irakkrigen var uden betydning for den danske regerings fortsatte krigskurs.

Nøjagtig hvilken rolle de danske tropper skal have i den næste tid i Irak er ikke afsløret, men sikkert er det, at det danske militære engagement ikke bliver formindsket, men udvidet. USA ønsker, at de britiske tropper skal i ilden, efter den spanske tilbagetrækning. De skal aflaste amerikanerne i nogle områder med voldsommere kampe – som i Kerbala og Najaf og i selve Bagdad. Blair sender 4.000 ekstra britiske soldater, har han meddelt.

Det britiske militære ansvarsområde er forholdsvis roligt. Derefter skulle de danske kampstyrker på små 600 mand overtage en større del af det nuværende britiske område.

For at understrege den intime forbindelse mellem Fogh- og Bushregeringen blev den danske statsminister indkaldt til møde med Bush i Det Hvide Hus i slutningen af maj. Det er ved sådanne sammenkomster med de allierede, nye forbrydelser mod menneskeheden bliver planlagt.

Colin Powell i FN da han løj for verden - for at udløse Irakkrigen

Protester mod den utilslørede lakajtjeneste

Hårdt presset af den irakiske folkeopstand, den internationale opinion mod den amerikanske besættelse og det almindelige kaos i Irak søger den amerikanske regering nu en ny FN-resolution, som inden udnævnelsen af en irakisk regering (der udpeges af USA og FN) skal give den et skær af legitimitet og øge mulighederne for at opsupplere den vaklende krigskoalition med nye 'villige' lande, som kræver et FN-mandat for at sende soldater i døden for olie og amerikansk magt.

Den danske regering har hele tiden ønsket et 'FN-mandat', og Per Stig Møller kunne i Washington fremstå som en partner for Powell også i denne henseende.

I realiteten er der tale om utilsløret lakajtjeneste, endnu engang. Per Stig Møller sagde det, som USA gerne ville have, og som USA havde bestilt. Det samme gjorde statsministeren under Powells pr-besøg, som også førte ham sammen med dronningen på Amalienborg – og til frokost i Tivoli.

Men Powell blev også mødt af protester – trods al sikkerheden omkring ham. To aktivister fra Socialistisk UngdomsFront (SUF) protesterede under den spørgerunde, der var blevet arrangeret på Frederiksberg Gymnasium i forbindelse med den amerikanske udenrigsministers besøg på skolen.

De to aktivister gik ind på skolen sammen med de almindelige elever og blev uden videre lukket igennem sikker-

hedskontrollen. Om halsen bar de hver et tørklæde med påskriften "No blood for oil" og "Powell has blood on his hands", som blev fremvist som bannere til kameraerne og Colin Powell selv.

Stop Terrorkrigen indkaldte til en hastedemonstration foran udenrigsministeriet. Nogle hundrede dukkede op for at protestere mod besøget. Det blev en militant manifestation – som selvfølgelig blev fortiet i den almindelige ærefrygtige pressejubil.

Carsten Kofoed, talsmand for Komiteen for et Frit Irak, udtrykte manges følelser, da han i sin tale erklærede:

"Her i København laves der også planer om at få flere lande til at deltage i terrorkrigen mod det irakiske folk. Der arbejdes på højtryk for at få den FN-resolution, der skal bruges som presionsmiddel over for andre lande, således at de sender deres sønner og døtre i krig for olie og amerikansk magt.

Og den danske regering er med i alle disse forbrydelser, der planlægges mod såvel irakerne som de befolkninger, der skal levere menneskelig kanonføde for amerikanske interesser i Irak.

Danmark er så sandelig med USA hele vejen. I dag har Danmark en regering, hvis udenrigsministerium er USA's ambassade. Og vi har "Danmarks største oppositionsparti", som Socialdemokraterne kalder sig selv, der støtter Fogh-regeringens kriminelle politik i Irak og ikke kræver de danske tropper hjem nu. Det er både skammeligt og flovt og gør Socialdemokraterne medskyldige i alle besættelsesmagtens forbrydelser i Irak."

Suverænitetsoverdragelsen – et fupnummer

Samme Colin Powell har gjort det indlysende klart, at den 30. juni ikke betyder 'overdragelse af magten til irakerne'.

Den ny 'irakiske regering', som skal indsættes af USA med FN's hjælp, skal afløse det fuldstændigt kompromitterede regeringsråd, som ikke har den fjerneste legitimitet eller autoritet i Irak. Som Powell selv siger, bliver der tale om 'begrænset suverænitet'.

Krigsforbryder på besøg

Denne regering får ingen kontrol over de nye væbnede irakiske styrker, som er hyret af krigskoalitionen. Den får ingen indflydelse på de amerikanske eller allierede tropper, som vil blive i Irak med samme eller større antal. Det er stadig de amerikanske generaler, som styrer tingene.

Den egentlige politiske magt vil samtidig fortsat ligge hos den amerikanske administrator. Pr. 30. juni afløses Paul Bremer af den hidtidige amerikanske FN-ambassadør John Negroponte, en notorisk forbryder mod menneskerettighederne og den kommende statholder i rollen som amerikansk ambassadør i Irak.

Den 'irakiske regering' er simpelthen en amerikansk lydregering.

FN som figenblad

USA arbejder i øjeblikket med at sælge en resolution til FN's sikkerhedsråd,

Rådhuspladsen 23. april 2004:
Palæstinensisk union demonstrerer
mod Israels besættelse med ameri-
kansk støtte

som man ønsker vedtaget inden den 30. juni. Dens væsentlige indhold er, at FN skal blåstemple hele dette amerikanske projekt og skjule den amerikanske ulovlige besættelse og udplyndring af Irak under FN's flag.

Den danske regerings lakajtjeneste er med til at bane vejen for dette misbrug af verdensorganisationen.

Verdenstribunalet om Irak er en serie høringer om Irak-krigens forskellige aspekter i det gamle Russel-Tribunals ånd, som organiseres af den internationale antikrigsbevægelse. De finder sted løbende i en række lande frem til næste år.

Den første høring fandt sted i Bruxelles den 14.-17. april med det amerikanske *Project for the New Century* (PNAC) som hovedtema.

I sin konklusion gives en rammende beskrivelse af spørgsmålet om FN og planen om internationalisering af Irak-krigen. Det hedder her:

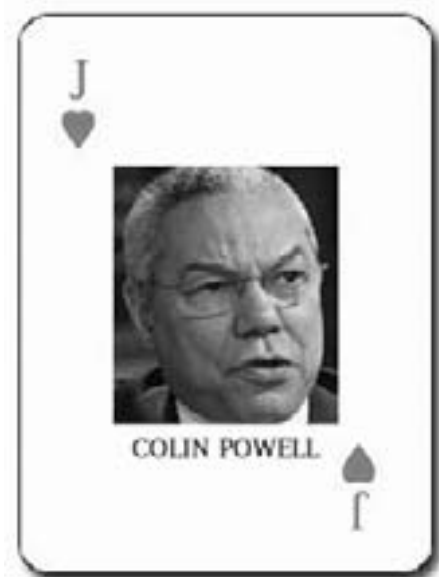
“Som følge af den voksende modstand, som besættelsesmagterne møder i Irak og andre uforudsete vanskeligheder, har de Forenede Stater og Storbritannien formuleret kyniske forslag om FN's engagement i Irak og dermed tilsidesat den irakiske befolknings suveræne ret til at afgøre sin egen fremtid. FN bør undgå meddelagtighed – for slet ikke at tale om enhver form for legitimering – af den illegale invasion og besættelse af Irak. Enhver sådan aktion vil yderligere diskreditere denne verdensorganisation. FN bør genoprette sin legitimitet ved at sikre den fuldstændige tilbagetrækning af alle besættelsesstyrker og ved at hjælpe den irakiske befolkning med at genvinde sin fulde suverænitæt.”

Og det tilføjes:

“Ethvert engagement fra EU's side eller fra NATO i henseende til at hjælpe besættelsesmagterne bør afvises.”

Hvis det lykkes for USA – med lydlig dansk assistance – at få vedtaget en sådan sikkerheds-rådsresolution, vil det betyde endnu et hårdt slag mod FN's egen legitimitet. Og det vil ikke ændre på den kendsgerning, at den irakiske modstandskamp vil fortsætte, uanset hvilket regi en besættelse foregår i.

Der kan kun være tale om at bringe FN på banen efter en fuldstændig amerikansk tilbagetrækning fra Irak. Først når krigskoalitionen har forladt Irak og en legitim irakisk regering anmoder FN om det, vil FN være i overensstemmelse med sit charter og sin opgave som sikrer af fred.

Kampagne for at få de danske tropper hjem nu: Demo den 29. maj

Den store paraplyorganisation for den danske krigsmodstand *Nej til krig*, som arrangerede de massive demonstrationer op til Irak-krigens start sidste år, har netop på en landskonference besluttet at iværksætte en kampagne for, at Danmark skal følge Spaniens og Norges eksempel og trække sine tropper ud af Irak – nu.

Nej til krig indkalder også til en ny stordemonstration den 29. maj i København. Samme dag vil der også blive demonstreret i Odense og formentlig en række andre danske byer.

Der vil også blive gennemført en lang række andre initiativer op til 'magtoverdragelsen' den 30. juni, som organiseres af forskellige fredsgrupper. Internationalt planlægger den amerikanske fredsbevægelse International ANSWER en 'March mod Pentagon' den 5. juni.

Nej til krig opfordrer landsmødeudtalelsen direkte Socialdemokratiet og De Radikale til ikke at støtte en forlængelse af de danske troppers tilstedeværelse i Irak – for derved at øge presset på Foghs amerikanske lakajregering.

Disse partier har meget svært ved at fatte den faktiske situation i Irak: at amerikanerne og danskerne er uønskede under en hvilken som helst hat eller form – og er ved at blive smidt ud.

Fagbevægelsen må genskabes som den kamp-bevægelse, den blev født som

Af Silas Ørting, tømrerlærling, DKU

*Tale ved 1. maj 2004 –
mod Bush, Fogh og EU – i
Fælledparken*

Over 800.000 i den erhvervsaktive alder står i dag uden for arbejdsmarkedet. Mere end en fjerdedel er slidt ned og kan se frem til at leve resten af livet som førtidspensionister.

Næsten alle fag melder om høj arbejdsløshed. Alligevel hører man diverse analytikere og selvudnævnte profeter råbe op om den truende ældrebyrde og medfølgende mangel på arbejdskraft. Den eneste mulighed for at undgå sammenbruddet er, hvis vi indstiller os på at arbejde mere i fremtiden, først 40 timer, siden 50.

Med så lyse fremtidsudsigter – arbejdsløshed eller 50 timers uge, den absurd lave løn samt de generelt dårlige vilkår for lærlinge – føler man sig fuldstændig latterliggjort. Først får man lov til at krybe og kravle for mestre, der aldrig kunne drømme om at give en anstændig løn. Siden kan man kæmpe med arbejdsløshed, og hvad der dertil hører af problemer. Er man så heldig at få lov til at arbejde, er der gode chancer for, at man ender i den tunge fjerdedel, ude af stand til at forsørge sig selv. Det dejligt at vide, der er brug for en.

Som ved hver overenskomst var der i år brug for et ordentligt resultat. Efter fire år uden mulighed for ændringer og forbedringer var der masser at gå i gang med. Initiativet OK2004 rejste op til forhandlingerne en række solidariske krav, bl.a. 35-timers uge, 12 kr. mere til lærlinge, 110 kr. på mindstelønnen og 1-årige overenskomster. Intet blev gennemført, tværtimod: 3-årige overenskomster, et par kroner til lærlingene og mindstelønnen. Derudover er der sket forringelser på en lang række områder: fleksibel arbejdstid, gratis oprydning efter arbejdsnedlæggelser osv. ... En stor tak til "vore forhandlere" for det flotte resultat.

Endnu engang har "vore forhandlere"

*Fra DKUs og APKs 1. maj i Fælledparken:
Mod Bush, Fogh og EU*

gjort det beskidte arbejde for arbejdsgiverne. På imponerende vis har de glemt samtlige krav, der blev stillet, fuset massive forringelser igennem og derefter opfundet en barselsfond. En barselsfond, der sådan set er god nok, men slet ikke tilstrækkeligt til at fjerne den bitre smag af forræderiet.

"Vore forhandlere" blev bakket fuldt op af fagtoppen, der opmuntrede dem til at fortsætte overgrebene på dem, de skulle repræsentere, overgrebene på os, på arbejderne.

Det må efterhånden stå klart for enhver, at "vore forhandlere" og vores ledelser ikke repræsenterer os, ikke handler i vores interesse, men udelukkende arbejder for at sikre, at de danske arbejdere aldrig igen tager sagen i egen hånd.

Det er den slags adfærd, der gør, at fagbevægelsen i dag har så store problemer med at skaffe nye medlemmer og holde fast i de eksisterende. Hvis man skal betale for at blive snydt og bedraget, så er der mange, der hellere vil bruge deres tid og penge andre steder. Og det er ærgerligt, for der bliver

gjort et stort og vigtigt arbejde; det bliver bare overskygget af den arrogance og selvhøjtidelighed, diverse formænd og deres vedhæng lægger for dagen.

Det står klart for mig, at forhandlingsbordet i dag er et tomt begreb, udhulet og misbrugt gennem årtier. Fordærvet er så langt henne, at der må skæres dybt. Det, der er brug for, er ikke en ledelsesrokade eller nye forhandlere. Det, der er brug for, er arbejdere med gejst og mod, arbejdere, der kan gå foran, så vi kan få skabt det pres, der er nødvendigt for at få fjernet råddet og genskabt fagbevægelsen som den kamp-bevægelse, den blev født som.

Fagbevægelsen og østudvidelsen

10 dage før EU blev udvidet med 10 nye medlemslande – på arbejderklassens internationale kampdag 1. maj – vedtog Folketinget loven om de danske overgangsregler. I fagbevægelsen ønskes lønmodtagerne i Østeuropa velkommen, samtidigt med at man med bekymrede miner er bevidst om mange store udfordringer og faglige kampe mod arbejdsgivernes refleksbetonede forsøg på at benytte situationen til at profitere på en undergravning af overenskomsterne.

Nogle af lovens hovedpunkter går for de forventede 50.000 nye indvandrere i korthed ud på følgende:

- *Seks måneders jobsøgningsperiode uden sociale ydelser.*

- *Opholds- og arbejdstilladelse gives for et år ad gangen til konkret job.*

- *Ansættelse skal ske på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.*

- *Udlændingestyrelsen udsteder tilladelserne, mens de regionale arbejdsmarkedsråd har tilsynet med løn- og arbejdsvilkår.*

Bekymringen i fagbevægelsen gæl-

der først og fremmest udstationering, eftersom østeuropæiske arbejdsgivere ved vundne licitationer har ret til at aflønne egne ansatte til hjemlandets overenskomster, da de ikke er tvunget til arbejdstilladelse udstedt af danske myndigheder. Dette er ikke en ny situation, idet EU for omkring 15 år siden dikterede alle medlemslande at respektere hjemlandets overenskomstforhold ved udstationering, hvilket danske forbund velvilligt implementerede i danske overenskomster i 1993. Italienske, portugisiske, irske med flere landes firmaer har siden nyt godt af denne mulighed, hvormed de har vundet mange store licitationer.

I fagbevægelsen er holdningen til problemerne yderst forskellige. Mange tillidsrepræsentanter i bestemte udsatte brancher ved, at det vil trykke arbejdsforholdene, i modsætning til ledere i forbundene, der udtrykker tro på, at problemerne på trods af lovgivning og EU-regler kan tackles.

-gri

Arbejdsmarkedspensioner til debat

Blot to uger efter at afstemningsresultatet om fornyelse af overenskomsten for 650.000 ansatte på det private arbejdsmarked, hvor forhøjelse af pensionsordningerne spillede en vigtig rolle i forbundenes JA-anbefalinger, udsættes ordningerne nu for kraftig kritik.

To økonomer fra Århus handelshøjskole har i en rapport konkluderet, hvad de fleste vidste i forvejen: De tvungne arbejdsmarkedspensioner betyder, at arbejdere i deres arbejdsliv valfarter til banker og kreditinstitutter for at stifte gæld. Pensionsopsparingen er nemlig dels finansieret direkte af lønmodtagerne selv, dels af arbejdsgiverne på betingelse af en tilsvarende lavere lønudvikling.

For de lønmodtagere, der når en alder, hvor de får glæde af opsparingen, betyder det, at de får en bedre økonomisk alderdom, end de havde som aktive på arbejdsmarkedet.

Økonomerne vurderer, at grænsen går ved en pensionsopsparing på

omkring 9 pct. af lønnen ved en årsindkomst på 220.000. Den seneste overenskomst, der vil have afsmittende effekt på hele arbejdsmarkedet, har netop rejst opsparingen til 10,8 pct.

Det afholder dog ikke forbundstopene i fortsat at kræve yderligere opsparing:

- *Pensionsbidraget skal ligge omkring 15-20 pct., før vi kan leve en anstændig tilværelse som pensionister,* udtaler Karin Retvig, formand for HK-Privat.

Økonomernes kritik har rejst en debat om det samfundsmæssige fornuftige i, at ordningen er tvungen i modsætning til en liberal frivillighed. Grundlaget for debatten er dermed ikke det usolidariske aspekt ved, at samtlige én million mennesker, der i dag er udstødt af arbejdsmarkedet, ikke er omfattet af arbejdsmarkedspensionerne, hvorfor de kan se frem til en yderst beskåret folkepension, da deres økonomi ikke rummer luft til private opsparinger.

-gri

Alle ufaglærte i ét forbund

SiD har i mange år friet til de ufaglærte kvinder i KAD. Efter utallige ”kurve” ser det nu ud til, at de under samme tag vil overtage pladsen som landets største fagforbund med mere end 380.000 medlemmer. På ekstraordinære kongresser har de delegerede i begge forbund med flertal besluttet fusionen, som dog først kan blive en realitet, når medlemmerne ved urafstemning i perioden 17. maj til 5. juni i hvert af forbundene har godkendt anbefalingen.

Strejke på Carlsberg

Carlsberg og Tuborg beskæftigede for år tilbage flere tusinde alene ved aftapningen af øl og vand. Udflytningen, ny teknologi og rationaliseringer har i dag skåret bemanningen i Valby ned til 120 ansatte. Ledelsens krav om yderligere effektiviseringer og fyringer førte til, at tapperiet sidste mandag nedlagde arbejdet i mindst syv dage. Det er specielt ledelsens manglende respekt for de længst ansatte, der har fået bægret til at flyde over.

Kommunalreform = fyringer

Forslaget om storkommuner skal sætte gang i udliciteringer og en mere aggressiv anvendelse af frit valgordninger. De private leverandører er parate. Udkantsområder kan blive klemte, uanset fremtidens kommunes-tørrelser, advarer forskere ifølge LO's Nyhedsbrev.

Regeringens udspil om fremtidens offentlige sektor, »Det nye Danmark«, har udløst en hidsig debat om kommunale tvangsægteskaber. Men bag reformen ligger et perspektiv, der rækker langt ud over den fysiske inddeling af den offentlige sektor. »Det nye Danmark« tegner en fremtid, hvor offentligt ansatte er i direkte konkurrence med private virksomheder, og hvor lokalpolitikere udliciterer flere offentlige opgaver.

I såvel fagbevægelsen som på Christiansborg har det udløst protester over VK-regeringens udspil, men begge steder hersker der principiel enighed om regionsopdelingen, hvilket er et EU-krav. Uenigheden indskrænker sig til, hvilken model den skal skæres efter.

Unionsforfatning og Unionsudvidelse

Udvidelsen af EU med 10 nye medlemslande og de officielle festligheder i sammenhæng med det skulle overskygge arbejderens internationale kampdag. De borgerlige medier kappedes om at gøre Euro-majdagen til en fest.

Men på maj-demonstrationerne rundt om i Europa blev der ikke festet for Unionen. Tværtimod.

I EU-formandslandet Irland var der en stordemonstration i Dublin til Farmleigh House, hvor EU-statslederne fejrede sig selv med en gallamiddag. Det irske politi brugte for første gang vandkanoner mod demonstranterne.

Euro-majdag i Dublin. Masseprotest mod EU

”EU’s forfatning vil udløse en revolution!”

Folkebevægelsen mod EU talte ved mere end 20 forskellige 1. maj-arrangementer landet over. Ole Krarup, der står øverst på liste N ved EU-parlamentsvalget den 23. juni, var hovedtaler ved det blandede 1. maj-arrangement i Tangkrogen i Århus (som i øvrigt ikke havde en klar holdning til noget, og slet ikke til krigen i Irak).

Hovedspørgsmålet for Ole Krarup er udsigten til en EU-grundlov kaldet

”Forfatning for Europa”:

- Jeg tror, at EU’s forfatning vil udløse en revolution. Ikke mindst, fordi forfatningen kommer på baggrund af stor-kapitalens virkeområde i de kommende år, hvor Østrummet vil danne grundlag for hæmningsløs udbytning, sagde han i sin tale.

Selvom politikerne på liste N ikke har noget mod en eventuel udsigt til flere tilrejsende arbejdstagere fra de nye medlemslande, så lyser de røde lamper:

- Den betyder en svækkelse af danske interesser, ikke mindst danske lønarbejderinteresser, sagde Ole Krarup og fortsatte:

- I sidste uge vedtog Folketinget en række ændringer af udlændingeloven og dagpengeloven for at kunne introducere den særlige danske åbenhed og gæstfrihed over for vores forventningsfulde østeuropæiske kammerater. For at sige det ligeud: Loven er en tidsindstillet bombe under vores møjsommeligt tilkæmpede rettigheder.

Han konstaterede, at det gør de østeuropæiske arbejdstagere til lønnede slaver.

Ole Krarup:
”EU’s forfatning vil udløse en revolution!”

”Fort Europa” breder sig

Udvidelsen og EU-grundloven var også hovedelementer i talen, som en anden af spidskandidaterne for liste N, Ditte Staun, holdt ved Rød 1. maj i Munke-mose i Odense:

- EU’s udvidelse er alt andet end ”forening af Europa”. Grænserne flyttes bare. Fort Europa breder sig til skade for dem, der er udenfor, sagde hun, mens hun konstaterede, at de nye lande ikke bliver ligeværdige medlemmer:

- Landene får ikke den indflydelse på beslutningerne bag de lukkede døre, som ville gøre dem til ligeværdige medlemmer af den Europæiske Union. Polen får overhovedet ikke den magt, som landets størrelse tilsiger. For det vil de store, gamle medlemslande med Frankrig i spidsen ikke høre tale om.

- For tænk sig, hvis andre lande skulle have vetoret over for Frankrig! Til gengæld vil Frankrig have vetoret over for Polen. Heldigvis tyder det på, at Polen ikke vil bukke under: Polens præsident har luftet muligheden for en folkeafstemning om den nye EU-grundlov, hvis ikke man kan få lov til at beskytte sine vitale nationale interesser.

Ditte Stau:
"Fort Europa"
breder sig

Udstationeringsdirektivet

Formanden for Folkebevægelsen mod EU's internationale udvalg, EU-parlamentskandidat Majbrit Berlau, talte bl.a. i Gryden i Esbjerg:

- *Et af de værste angreb udspringer af det indre marked – nemlig det, som på EU-sprog hedder udstationeringsdirektivet*, sagde hun.

- *Det direktiv indebærer, at en udenlandsk virksomhed kan vinde en udlicitering her i Danmark og derefter medbringe arbejdskraft fra sit hjemland. Udenlandsk arbejdskraft har jeg intet imod. Problemet i denne sammenhæng er blot, at pågældende arbejdere ikke skal arbejde på dansk overenskomst, men på deres hjemlands overenskomst. Det opfatter jeg som et kraftigt angreb på fagbevægelsens rettigheder.*

Majbrit Berlau uddyber:

- *Vi ser nu den fulde konsekvens af EU's indre marked med arbejdskraftens og kapitalens frie bevægelighed. EU's udstationeringsdirektiv betyder, at østeuropæiske arbejdere kan arbejde i Danmark til f.eks. 50 kroner i timen. Udvidelsen vil på den måde blive brugt til at forringe løn- og arbejdsforhold, hvilket hverken danske eller østeuropæiske arbejdere har interesse i.*

- *Vi kræver derfor i Folkebevægelsen mod EU, at Folketinget fjerner den udstationeringslov, der gør det muligt at omgå danske løn- og arbejdsvilkår og dansk lovgivning.*

Kravet rejses i en udtalelse fra forretningsudvalget i Folkebevægelsen mod EU.

- *Heri kræver vi også, at regeringen arbejder for at stoppe den dikterede EU-tilpasning, som skaber øget arbejdsløshed og fattigdom i de østeuropæiske lande*, siger Majbrit Berlau, der understreger, at Folkebevægelsen fortsat støtter unionsmodstanden i de nye medlemslande, så de med tiden kan blive selvstændige lande igen.

Må jeg ta' hunden med mig ind i himlen?

Ovenstående titel på den danske popslager hører som bekendt til kategorien af retoriske spørgsmål. Svaret blæser i vinden. Anderledes kontant står det til, når efterkommere konfronteres med kirkens tjenende ånder, præster og andre klokkere såsom bedemænd i situationer med dødsfald i familien.

Den dystre og beske indgang skyldes, at min allernærmeste omgangskreds i løbet af blot en måned har haft tre dødsfald. Vorherre har "heldigvis" spredt dem ud over tre forskellige familier, men på trods af de mange forskelligheder har alle tre historier et karakteristisk sammenfald, der såmænd næppe adskiller sig fra de flestes:

Besøget hos den pæne, velklædte og altid meget forstående bedemand rummer eksempelvis sine helt egne tragikomiske og absurde momenter. Efter de almindelige høflige hilsener uden overdreven medfølelse bydes den gængse kop kaffe. De af myndighederne påkrævede dokumenter hentes op af skuffen og udfyldes af bedemanden, efterhånden som han får svar på sine spørgsmål. Bedemandens professionelle stil medfører – situationen taget i betragtning – en vis afslappet stemning. Den brydes af hans folder, hvori gemmer sig et utal af tilbud til bisættelsen – i respekt for den afdøde forstås.

Tilbuddene bliver fremlagt uden prisangivelser, underforstået at dette jo ikke handler om økonomi. I takt med, at kataloget gennemgås, sidder familien stadig mere uroligt på bedemandens nappabeklædte stole. Da de nervøse blikke er blevet udvekslet tilstrækkelige mange gange, bryder den yngste bedemandens procedure:

- *Vi ønsker jo det bedste for vores far, men vi har måske ikke været forbedret på så mange forhold, så det kan være, at vi skal foretage nogle justeringer, når vi er kommet det hele igennem*, forsøger han sig uden at nævne et ord om økonomi, som i denne butik er at opleve Fanden selv. Samtidig er

han lidt nervøs for at træde sin familie på forfængeligheden, men heldigvis øjner en vis lettelse i sin mors øjne.

- *Naturligvis*, svarer bedemanden skyndsomst og fortsætter proceduren:

- *Lad os gå over til valget af kisten*, siger han mens han rejser sig og meget belejligt viser familien den nærmeste, der består af lyst egetræ med messinghåndtag. Den både imponerer og foruroliger familien.

- *Den er også smuk, men du har jo mange forskellige. Hvordan orienterer vi os?* indskyder sønnen igen forsigtigt. Bedemanden forstår problemet:

- *Denne koster 15.000. Men vi har også andre*, oplyser han endelig.

Familien vælger en noget billigere model og erklærer sig enig med storesøster, der vel ude af butikken bemærker:

- *Far var en jævn mand og gjorde aldrig krav på luksus. Desuden er der grænser for, hvor stor en glæde han og vi får af kisten. Den skal jo ikke ligefrem udstilles i vores dagligstue.*

Turen gik videre til blomsterhandleren, hvor bærebuketter og kranser skulle bestilles.

- *Vores far elskede roser*, udtrykte børnene i kor.

- *Jamen, det er jo fint. Nu er det jo snart mors dag, så de dyrere end normalt*, oplyste ekspedienten. Familien kiggede undersøgende på hinanden, hvilket fik ekspedienten til at afbryde:

- *Men det gælder for så vidt hele vores udvalg for tiden*, redegjorde hun.

Dagen kom. Da præstens velmenende ord om faderen på familiens anvisninger med dets egen skæve og falske islæt – hun havde jo aldrig kendt ham – havde lagt sig, kunne de nu endelig forsamles med øvrig familie, venner og bekendte. Først nu følte børn og kone, de var i rette omgivelser: I respekt for afdøde og ikke hans pengespung.

Døden og livet efter døden har kapitalismen minsandten forvandlet til en overskudsgivende forretning, hvor mange gribbe ernærer sig. *Reno*

Indtogsvise

Hver Mand i Byen om Indtoget taler,
Om Transparenter og Dandserens Gang.
Decorationer og Porte man maler;
Synger hvad elleve Muser besang.
Alle begloede,
Faa kun forstode
Digterens Fingal og Frode.

Ordener hænger man paa Idioter,
Stierner og Baand man kun Adelen gier;
Men om de Mallinger, Suhmer og Rother,
Men ei et Ord i Aviserne seer.
Dog, har man Hierne,
Kan man jo gierne
Undvære Orden og Stierne.

Rigdommen voxer i Adelen Bleer;
Og, som en Skoemager nyeligt har sagt,
Eene de van'er, og von'er, og de'er
Holder Fortuna og Plutus i Agt.
Har vi ei meget,
Er det vort eget,
Som ei fra Staten er sveget.

Her man despotiske Satser ei lærer;
Lighed blant Mennesker drive vi paa;
Og ei, som Jydernes Proprietærer,
Ønske os Slaver, og Bønder at flaae.
Selv vi os føde;
Agerens Grøde
Vi ei som Dosmere øde.

Stormanden svirer, og glemmer den Arme,
Kan ham med kold Ligegyldighed see.
Vi ere Smaafolk, og føle med Varme,
Midt under Sviren, Elendigheds Vee.
Hungriges Mave
Fordrer en Gave;
Giver! og Tak skal I have.

P. A. Heiberg
September 1790

Ordner hænger og andre moder

*I september 1790 stod Køb
Byen fejrede Kronprins Frederik
Frederikke) af Hessens "indtog"
klubberne en indto
"Ordner hænger*

*Nogle gange er det so
I 2004 står København på c
Kronprins Frederiks og prinsess
Og skumlere synger smæ
Dronningen*

Anders

For alle de
er lykken en
Han lader dem b
og tilsvine

For pengegr
skal alle ha'
og kan du de
så bliver du s

En ørn er Am
en fugl der e
og Fogh holder k
og syn's at d

Han står som
der venter på
Han ved, han h
og logre og la

Så lader han lo
og krænker al
Vi skammer os s
og mange ha

Vil dansken i
og regnes fo
så kræves det n
vi skiller os a

Arne Herle

man på idioter - Arne smædeviser

enhavn på den anden ende.
 kiks og prinsesse Marie (Sophie
 - men samtidig sang borgerne i
 gsvise med verset
 r man på idioter”.

om om tiden står stille.
 den anden ende. Byen fejrer
 se Mary (af Tasmaniens) indtog.
 deviser om Hds. Majestæt
 ns regering.

Danske

rige i landet
 Anders Fogh.
 bygge ved vandet
 bæk og å.

ise og gribbe
 kassen fyldt
 fattige ribbe
 snart forgyldt.

erikas mærke
 r ude på rov.
 un med de stærke
 e skal ha lov.

en lille hyæne
 lunser af kød
 har lært at tjene
 egge sig død.

oven forvanske
 menneskeret.
 snart, vi er danske
 r stille grædt.

verden vandre
 r rigtig klog,
 nok af de andre
 af med Fogh.

ov Petersen

Iraksang

(mel.: I en seng på hospitalet)

Præsidenten holdt en tale:
 Vi må hurtigt gå i krig.
 Kun med bomber og kanoner
 bliver folk i Irak fri.

Folk vil hilse os med blomster,
 smile sødt til vores hær.
 Om en uge eller mindre
 stråler sejrens morgenskær.

Snart stod hæren så i Bagdad
 og Saddam fik sin bekomst.
 Der var rov, og der var plyndring.
 Ingen kastede en blomst.

Bush fløj ud til et hangarskib,
 holdt en tale første maj:
 Nu er krigen slut, fra nu af
 går det som den rene leg.

Det blev maj, og det blev sommer.
 Alle vegne blev der skudt.
 Eksplosioner, selvmordsbomber -
 intet sted var krigen slut.

Det er bare folk der venter
 på at høre fra Saddam,
 sagde Bush, og alt blir roligt
 den dag vi får fanget ham.

Tiden gik. Saddam blev fanget
 nede i et lille hul.
 Men imens fik modstandskampen
 bare en spand ekstra kul.

Det er kun en Sunni-trekant
 der er sur på USA,
 sagde Bush, og snart vil alle
 samles om det nye flag.

Der blev oprør i Fallujah,
 Karbala, Najaf og Kut.
 Sunni og shiit stod sammen -
 intet sted var krigen slut.

Bush holdt tale til nationen:
 Bare vent, om et par år
 får vi sikkert fred i Irak.
 Vent og se, hvordan det går.

Verdens folk sa' til hinanden:
 Bush er ikke rigtig klog.
 Kun en enkelt klapper henrykt,
 det er lille Anders Fogh.

Arne Herløv Petersen

For fred, for international solidaritet, for socialisme!

Af Ebbe Klausen, APK - København

Arbejderpartiet
Kommunisternes tale ved
DKU's og APK's 1. maj-
arrangement i Fælledparken

Ebbe Klausen

En ny generation er ved at få sin ild-dåb i klassekampen. Den første generation i det nye århundrede, som er vokset til sammen med 11. september og USA's terrorkrig, først mod Afghanistan, så mod Irak.

For de unge, der søger mod den revolutionære kommunisme, er DKU – APK's ungdomsorganisation – den oplagte mulighed. Dette 1. maj-arrangement i Fælledparken plejer at være Arbejderpartiet Kommunisternes, først og fremmest. I år er det mest DKU's. Under parolerne: **Fælles kamp mod kapitalen! Mod Bush, Fogh og EU.**

Det er de unge kommunister, der organiserer det, og jeg er glad for at få lov til at tale her på APK's vegne.

Arbejderpartiet Kommunisterne blev stiftet i april 2000 af kommunister med forskellig baggrund og erfaringer og fra alle generationer, som sluttede sig sammen for at skabe et kommunistisk parti for det ny århundrede:

Dvs. et parti, som på den ene side fastholder de revolutionære traditioner fra den kommunistiske bevægelse, som sikrede vellykkede socialistiske revolutioner i en lang række lande. Og som på

den anden side har lært af de fejl, der er begået i 'kommunismens' navn. Et parti, som ikke hænger fast i fortiden, men er i stand til at give et kommunistisk svar på vort århundredes brændende spørgsmål.

Vores program '**Manifestet for et socialistisk Danmark**' udtrykker disse erfaringer.

APK har fra starten været aktiv i vores klasses – arbejderklassens – kampe og bevægelser. Vi har været aktive i krigsmodstanden, i kampen mod monopolernes EU og kampen til forsvar for arbejdernes, ungdommens og det store flertals rettigheder.

Der er lang vej endnu, før vi har det stærke kommunistiske parti, som den stadig skarpere klassekamp kræver. Men det er godt at se, at der kommer mange nye unge til ungdomsforbundet, fordi de indser, at organiseret kamp er nødvendig.

Vi befinder os i hvad USA kalder *en endeløs krig*. Danske soldater er sat ind for USA's interesser i Afghanistan og Irak. Alligevel rettes den nationale opmærksomhed mod noget helt andet, en forestående lykkelig formæling i den royale familie.

'Hver mand i byen om indtoget taler om transparenter og danserens gang.

Dekorationer og porte man maler, Synger, hvad elleve muser besang'

Sådan skrev digteren P.A. Heiberg, da den nygifte kronprins Frederik og hans brud Marie holdt deres indtog i København. Det var i 1790.

Og så konstaterede Heiberg med brod mod kongehus og adel:

"Ordner hænger man på idioter."

Han blev siden landsforvist.

Om 14 dage vil ordnerne paradere og blafre, når en anden kronprins Frederik hjemfører en anden Marie.

Vi har måske ikke enevælde mere, men den royale røgelse ligner middelalderlig helgendyrkelse. Dronning Margrete sagde i sin nytårstale 2002:

"Danmark ... traf beslutning om at stille danske militære styrker til rådighed for den internationale ... Vi bliver bemærket, og vi bliver hørt; man regner med os – og man kan regne med os."

Lad det blive sagt her fra 1. maj i Fælledparken:

LEVE REPUBLIKKEN!

DKU havde bygget en apartheidmur i Fælledparken.

Billie Koppel og catbird var det musikalske højdepunkt

Til helvede med de sorte præster fra Dansk Folkeparti og den middelalderlige åndsformørkelse, som fører religions- og aggressionskrig i Irak og Afghanistan for at sikre USA olie, magt og profit!

De danske tropper skal trækkes hjem fra Irak. USA's besættelse af Irak skal stoppes.

Man indledte Irak-krigen med løgne om masseødelæggelsesvåben og fortsatte den med løgne om, at det var en befrielse af irakerne og ikke en besættelse.

Men et år efter, Bush erklærede krigen for slut, har hele det irakiske folk rejst sig i en opstand, der har gjort det klart, at de vil have USA og besættelsesmagten ud og selv bestemme i Irak.

Trods mange forsøg på at indtage Falluja, på trods af massakrer og bombardementer af byen, har den ikke overgivet sig. Den er blevet en kirkegård for amerikanerne – et symbol på, at USA's politik og den danske følgagtighed er dømt til fiasko.

Den irakiske folkeopstand er virkelig heroisk. Den retter ikke bare hårde slag mod den arrogante supermagt USA – den forhindrer også, indtil videre, USA i at gå videre i rækken af krige, der er planlagt: Syrien, Iran, Nordkorea ...

Vi siger: *Alle progressive mennesker*

1. maj Fælledparken

må støtte det irakiske folks modstandskamp – ligesom vi støttede Vietnams kamp mod amerikansk aggression og folkenes kamp mod Hitlertyskland.

I dag udvides Den Europæiske Union med 10 nye lande, til 25. 10 nye guldstjerner i flaget. 'Europas Forenede Stater' er en realitet. Eller næsten en realitet: Det mangler sin forfatning, sin grundlov. Den mangler en effektiv hær, og et par detaljer til. Men unionsforfatningen er på vej. Den skal vedtages i juni og derpå sendes til folkeafstemning i en række lande. Ikke alle. Så demokratisk er Unionen ikke, at den bare spørger sine borgere om deres forfatning.

Det ligner enevælde – og det er det også: Det er EU-monopolernes enevælde. Unionen og Europas Forenede Stater er ikke de europæiske folks projekt. Det er storkapitalens, monopolernes projekt. Det er den gamle europæiske imperialismes drøm om at blive en ny global supermagt som i 'de gode gamle dage'.

Unionsforfatningen dikterer alle medlemslandene den samme asociale nyliberale politik indadtil, med sociale nedskæringer, privatiseringer og mere fleksibilitet, og den dikterer den samme imperialistiske og militaristiske politik udadtil, vendt mod resten af verden.

Monopolernes 'Forenede Europa' opbygges som et spejlbillede af og en konkurrent til den amerikanske supermagt. Det kan kun føre til katastrofe.

Derfor skal vi sige Nej til unionsforfatningen, når den engang kommer til folkeafstemning.

Og derfor skal vi støtte Folkebevægelsen mod EU, liste N, ved det kommende EU-parlamentsvalg, fordi det kun er liste N, som går imod opbygningen af den europæiske superstat og vil have Danmark ud af fælden.

Der står nyliberalisme og EU over alt, hvad der sker og er sket i Danmark i de sidste år og tiår – af velfærdsslagning, privatisering og udlicitering, forringelser af de arbejdendes rettigheder, af de arbejdsløses forhold, for bistandsmodtagere, pensionister, for indvandre-

Kasper Lyster talte for DKU i Fælledparken

re og for de unge.

Danmark er i lyn tempo blevet forvandlet fra et land, der blev set hen til for den 'nordiske velfærdsmodel', til en lydlig lakaj for USA-imperialismen og for de europæiske monopoler, for krig og oprustning, sociale nedskæringer og fremmedfjendskhed og indvandrerhad sat i system.

Det er en syg udvikling. Det er en sort fremtid, som de herskende tilbyder ungdommen og de kommende generationer.

Det er arbejderklassen, der har nøglen til at ændre på situationen. Arbejderklassen er under angreb. De netop afsluttede tre-årige overenskomster var elendige EU-dikterede overenskomster. Socialdemokratiet og fagtoppen dukker hovedet og søger at dæmpe modstand og utilfredshed. De prøver at lade, som om et regeringsskifte vil ændre den skæve retning, Danmark går.

Det vil det ikke. Fogh skal væk, men ikke for at erstattes af et andet fjog, der hedder Lykketoft, og som også vil have danske tropper i Irak og Afghanistan og en stærk EU-supermagt.

Kun arbejderne og de unge kan ændre på situationen – gennem deres kamp og protest.

Der skal en helt anden politik til: mod imperialisme og krig, mod nyliberalisme og sociale nedskæringer –

for fred, for international solidaritet, for socialisme!

Støt den irakiske befrielseskamp!

Af Sammi Jawad, formand for Komiteen for et Frit Irak

*Tale ved Rød 1. maj
2004 i Munkemose,
Odense*

Sammi Jawad

Kære venner og kammerater,

I dag samles vi her for at fejre den 1. maj, arbejderne internationale kampdag. Denne dag kræver arbejderne deres rettigheder, i kamp mod imperialismen og dens krige, udbytning og undertrykkelse.

1. maj er også kampdag i Irak. Det irakiske folk kæmper mod den samme fjende, nemlig kapitalismen og dens brutale form imperialismen. Anders Foghs regering nøjes ikke med at føre krig mod Danmarks arbejdende befolkning, den fører også en ulovlig krig og besættelse mod det irakiske folk.

1. maj sidste år erklærede Bush fra et hangarskib, at krigen i Irak var afsluttet, og at amerikanerne ville sidde bekvemt i landet. Den amerikansk ledede besættelsesmagt har lige siden ævlet om demokrati og genopbygning i Irak. Men det irakiske folk gennemskuede lige fra starten det imperialistiske projekt i Irak. Krigen mod og besættelsen af Irak handlede og handler kun om den irakiske olie og absolut intet andet.

Derfor skal følgende slås fast:

Det såkaldte demokrati i Irak er i vir-

keligheden et amerikansk ledet militær-diktatur med stadig voldsommere overgreb på den irakiske folk, konstante drab på irakere, titusindvis af vilkårlige arrestationer, fangelejre med tusinder af irakere, der mistænkes for at tilhøre eller sympatisere med modstandsbevægelsen, og tortur.

Den såkaldte genopbygning i Irak er en udplyndring, hvor den irakiske stats værdier i et gigantisk væbnet røveri er blevet privatiseret af besættelsesmagten og givet til firmaer fra de deltagende lande i den såkaldte koalition. Iraks økonomi er blevet overtaget af udenlandske firmaer, inklusive danske med A.P. Møller i spidsen, mens arbejdsløsheden og den sociale elendighed blandt irakerne til gengæld er eksploderet.

Og sandheden om den såkaldte frihed i Irak er, at den kun gælder dem, der samarbejder med besættelsesmagten og fuldt ud accepterer alle amerikanernes diktater. Den såkaldte frihed er ikke mindst USA's og de øvrige besætters frihed til at terrorisere og myrde mit folk til tavshed.

Derfor rejste irakerne sig på tværs af politiske, etniske og religiøse forskelle

imod den brutale amerikansk ledede besættelsesmagt. Befrielseskampen har nu spredt sig til stort set hele landet. Frihedskæmpere bekæmper nu imperialisterne i næsten alle irakiske byer.

Irakerne kæmper en Davids kamp mod Goliat. Med små og forældede geværer, men med hjerter bankende for Iraks frihed kæmper de mod USA's hypermoderne krigsmaskiner med F-16-fly og Apache-helikoptere.

Det militære svar fra den amerikansk ledede besættelsesmagt på irakernes store oprør har været at erklære hele den irakiske befolkning åben krig. Byen Fallujah er blevet udsat for massakre efter massakre. Men Fallujah overgiver sig aldrig. "Fædrelandet eller døden" er det budskab, som Fallujahs heltmodige befolkning sender til hele Irak og verden. Og alle irakere – undtagen forræderne og quislingene i det amerikansk indsatte Regerende Råd – gentager disse ord med fuld kraft.

Irak er stærkt på vej til at blive et nyt Vietnam for USA, der er så isoleret i Irak, at amerikanerne ikke aner, hvem de skal overdrage den såkaldte suverænitæt til den 30. juni. Men ét er sikkert: Den nye overgangsregering i Irak vil

Rød 1. maj i Munkemose 2004

Rød 1. maj i Munkemose samlede trods dårligt vejr i starten igen i år mere end 10.000 deltagere.

være endnu en illegitim quislingeregering udpeget af USA.

Regeringerne i Spanien, Singapore, Norge og senest Kasakhstan har lugtet lunt og indset, hvor det såkaldte projekt for Irak, der aldrig har haft noget at gøre med demokrati og selvbestemmelse for irakerne, bærer hen. De trækker nu deres tropper ud af Irak. Det er klogt, prisværdigt og glædeligt for både soldaterne og irakerne og vil redde mange menneskeliv. Den danske regering bør følge deres eksempel og øjeblikkeligt trække de danske besættelsestropper ud af Irak.

Det irakiske folks kamp for frihed og selvstændighed er legitim og retfærdig. Besættelsesmagts medier anklager os for at være terrorister og fundamentalister, men ingen af disse latterlige anklager vil stoppe mit folks kamp for sin endelige befrielse.

Den irakiske modstand har hverken brug for våben, penge eller mandskab. De ting har vi selv. Det eneste, vi har brug for, er en klar politisk og moralsk støtte fra alle ærlige, demokratiske og frihedselskende mennesker i verden. International lov har garanteret os retten til at gøre modstand mod besættelsen og befri vores land.

USA og Storbritannien arbejder for endnu en FN-resolution, der alene har til formål at internationalisere besættelsen af Irak.

Det irakiske folk kender alt for godt FN. To millioner irakere døde under denne såkaldte humanistiske organisations sanktioner fra 1990 til 2003. FN

begik et folkedrab i Irak. For mig er FN intet andet end en amerikansk marionet. Det er en organisation, der dagligt bryder sine egne principper, som er nedfældet i FN's charter.

Derfor ønsker vi ikke, at FN overtager Irak. Vi vil aldrig acceptere, at FN sender lyseblå besættelsestropper til Irak for at redde USA og dets interesser i Irak. Besættelsestropper under FN-flag vil blive bekæmpet på nøjagtig samme måde, som det sker nu.

Mit folks store håb ligger alene i den befrielseskamp, der nu foregår i Irak. Ud af den mørke tunnel med krige og besættelse skimter vi lys, en irakisk 4. maj – befrielsen. Og vores kamp har

Rød 1. maj Munkemose

ikke alene betydning for os, men for hele verden.

Den opmuntrer verdens folk i deres kamp mod imperialismen og for deres frihed og selvstændighed. I Mellemøsten er det irakiske folks kamp en vigtig støtte for den palæstinensiske befrielseskamp og er blevet en bremseklods for imperialismens og zionismens projekter i regionen.

Uden for Mellemøsten er det irakiske folks befrielseskamp også en kolossal opmuntring for alle folk, der i Latinamerika, USA's traditionelle baggård, Asien og Afrika kæmper imod den forhadte amerikanske imperialisme, imod dens udplyndring af landenes rigdomme og deraf følgende fattigdom for de lokale folk.

Fred i verden kan kun opnås ved at besejre imperialismen. USA er uden sammenligning verdens blodtørstigste imperialist og krigsmager. At bidrage til USA's nederlag i Irak er derfor meget vigtigt.

Derfor er det afgørende at forstærke solidariteten med det irakiske folks befrielseskamp og presse den danske regering til at lade de danske soldater vende hjem til deres kaserner og familier i Danmark – for deres egen og mit folks skyld.

Vi må alle huske på, at det irakiske folks sejr også vil være det danske og alle verdens folk sejr.

Lad mig derfor slutte med at sige:

Stop besættelsesmagts massakre i Irak!

USA og de andre besættere ud af Irak!

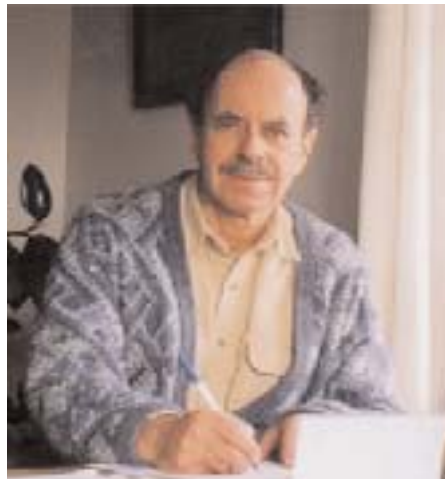
Støt den irakiske befrielseskamp!

Naseer Alsehli talte i Munkemose for palæstinenserens frihedskamp mod den amerikanske støttede Israelske besættelse.

Tredjeverdens-modstand og vestlig intellektuel solidaritet

Af James Petras

Fallujah, Bagdad, Ramad, Nasiriya – et helt folk har rejst sig for at konfrontere den koloniale besættelseshær, dens lejesoldater, klienter og kollaboratører.

James Petras

Først blev de i masseopbud af fredelige protester massakreret af amerikanske, britiske, spanske og polske tropper. De bare hænder imod tanks og maskingeværer. Den væbnede modstand – i begyndelsen en minoritet, nu indiskutabelt den mest folkelige styrke – bakked op af millioner.

De koloniale hære, nervøse blot ved synet af en iraker, de skyder vildt ind i folkemængder og trækker sig tilbage, de omringer hele byer, de fyrer missiler ind i tætpakkede arbejderkvarterer, helikoptere fyrer maskingeværild ind i boliger, fabrikker, moskeer. I kolonisoldaternes øjne er fjenden overalt. For en gangs skyld har de ret.

Modstanden avler modstand, hver eneste boligblok, hvert eneste hus, hver eneste butik genlyder af geværild, modstanden er overalt. Ethvert hus kan blive ramt, modstanden kæmper videre. Folk hjælper deres sårede kæmper, vasker deres sår. De skaffer vand til de tørstige for at lindre deres brændende svælg og køle deres hænder – de automatiske våben er brændende varme.

Og hvor er de vestlige lejesoldater? De for 1.000 dollars om dagen hyrede bevæbnede lejesoldater med deres skudsikre veste, solbriller – deres pralende og uforskammede adfærd er forsvundet. Også de har set de forkuldede lig af deres forhenværende dødspartnere.

Hundreder af irakere er blevet dræbt, tusinder er blevet såret, mange flere vil dø, men efter hver begravelse har titusinder flere, de fredelige, apolitiske “vent og se”-folk, grebet til våben.

‘Det er en borgerkrig’, bræger den borgerlige presse. Men det er ønske-

tænkning. Shia og sunni er sammen i dette, brødre og søstre (ja, også kvindelige gadekæmpere) bevæbnede, der hver for sig dækker deres kammeraters rygge, mens de konfronterer kampvognene.

Og modstanden vinder frem. Ikke kun “proportionerne” – fem eller ti eller tyve irakere for hver kolonisoldat. Den irakiske modstand har vundet frem politisk: Ingen udpeget myndighedsperson har nogen fremtid. De eksisterer så længe, som det amerikanske militær er til stede, men de vil flygte fra deres bunkerstage, når USA trækker sig tilbage.

Militært rammes USA og lejesoldaterne af krigsskader i tusindvis – dusinvis af døde og sårede hver dag. I Washington går arkitekterne bag destruktioenen af Irak i panik. “Send flere tropper!” siger Rumsfeld, Wolfowitz og den aspirerende præsidentkandidat Kerry.

Fra sin Texas-ranch proklamerer Bush, at modstandslederen Moqtada Sadr er en “morder”. På lang afstand af ilden, lemlæstelserne og massakrerne viser hans tv ikke barnet med det lemlæstede ansigt. Bush er atter langt fra drabsmarkerne, Vietnam og nu Irak. Nu kan han gøre krav på udsættelse af værnepligt – han er nominelt en præsident, der ensidigt erklærede krigen afsluttet i maj 2003.

Nu, i april 2004, er der mere end 600 døde amerikanske soldater i takt med, at den irakiske modstand har rejst

sig for at møde Bushs udfordring “Bring them on” og tog gaderne fra den koloniale hær, så kom de an og erobrede byerne, og med uforligneligt mod og beslutsomhed har de holdt skansen.

“Araberne” gør modstand, mens det overopfodrede kålhoved Sharon er tavs. Hans tidligere snakkesalige agenter, Wolfowitz, Feith, Abrams og deres underordnede, er ejendommeligt tavse. Er de bekymrede for, om der kunne være opræk til et omfattende backlash imod dem, der sammenkogte efterretningerne for at få USA ind i en krig, i hvilken tusinder af soldater vil miste livet og blive lemlæstet – for at “beskytte” Israels uimodsagte krav på dominans i Mellemøsten?

I det tidlige forår 2004, i april helt præcist, brød drømmene om et nyt kolonialt imperium sammen om hovederne på planlæggerne af Den Nye Verdensorden som et indiskutabelt ensidigt imperium. Det var enden på Sharon-Wolfowitz-Blair-Cheneys projekt for “Greater Mid-East Co-Prosperity Sphere”. Den irakiske modstand har gjort Rumsfeld-Wolfowitz-drømmen om en række krige imod Syrien, Iran, Cuba, og Nordkorea til et mareridt af blodige gadekampe i hver eneste boligblok i Fallujah og Sadr-Byen i Bagdad.

Deres heltemod, modet, inspirationen, massemodstanden er så meget mere bemærkelsesværdig, eftersom den irakiske befolkning trækker på sine ressourcer, deres egen solidaritet, deres egen historie, deres tro på, at de vil blive frie eller gøre det af med hver eneste kolonisoldat, mens de kæmper til døde.

Sætningen “*Patria o Muerte*” (Fædrelandet eller Døden) får en særlig og meget specifik betydning i Irak. Det er ikke en leders slogan for en fortrop, der skal stimulere og inspirere folket – det er et folks levende praksis. *Fædrelandet eller Døden* kommer ud af munden på teenage-gadekæmpere såvel som gadehandlere og enker med sorte tørklæder.

“De irakiske aprildage” er en lære for hele den tredje verden samt for

andre aspirerende imperiale kolonialister. Massebevæbnet modstand kan ikke bekæmpes politisk eller militært. Den irakiske modstands heroisme står i stærk kontrast til de fejlt selvindsatte arabiske ledere:

De jordanske og saudiske monarker, den snakkesaligt korrupte "præsident på livstid" Mubarak, de iranske Ayatollah-kollaboratører. Ikke én af dem har løftet en finger for at hjælpe den irakiske befrielseskamp. De frygter, at eksemplet med den vellykkede irakiske modstand vil fyre op under deres fyldige bagdele.

Og de vestlige intellektuelle? Siden modstanden begyndte for et år siden, har ikke en eneste amerikansk intellektuel ud af de dusinvis af progressive, kritiske tænkere ("**Ikke i mit navn**") vovet at erklære deres solidaritet med den anti-koloniale kamp. De har "*problemer*", hører jeg, "*med at støtte arabiske fundamentalister, terrorister, antisemitter m.v.*"

Det er en genklang af de franske intellektuelle, som også opponerede imod den folkelige væbnede modstandsbevægelse imod nazisterne, fordi "*Kommunisterne har taget over*", eller senere, fordi "colons" i Algeriet også havde en "*ret til at være i Algeriet*" (Albert Camus). I sin bog "Listen Yankee", udfordrede C. Wright Mills 'progressive', som stejlede over at skulle støtte den cubanske revolution i de tidlige 1960'ere. "*Dette er en virkelig 'blood and guts' folkelig revolution,*" sagde han. "*Du kan gøre en forskel, du kan blive en del af løsningen eller en del af problemet.*"

De vestlige intellektuelle er et problem. Det er ikke dem, der udskriver tropperne, og end mindre er det dem (eller deres børn eller børnebørn), der trykker på aftrækkeren og myrder irakiske skolebørn. De sidder på deres hænder. "*Men,*" protesterer de, "*vi er modstandere af krigen,*" mens de står på hovedet for at anbefale deres kandidat Kerry, som støtter krigen og endog opfordrer til 40.000 flere tropper til at fyre missiler ind i tætpakkede boligkvarterer, under FN-auspiciet, for at det ikke skal være løgn.

Så hvor er de vestlige intellektuelle i disse dage, hvor den irakiske befolkning har rejst sig med våben i

Modstandsfolk i Falluja 1. maj fejrer USAs tilbagetog. Trods mere end tre ugers belejring og adskillige forsøg på at indtage byen lykkedes det ikke for de amerikanske elitestyrker fra marinekorpsset på grund af en massiv og beslutom modstand

hånd for at gøre modstand imod den amerikanske militære damptromle? Der er to sider: En hel nation, der bekæmper en kolonial besættelse, og amerikansk imperialisme. Seriose og konsekvente politiske intellektuelle må træffe et valg.

At nægte at tage stilling er ensbetydende med meddelagtighed.

Intellektuel selvbehagelighed er en luksus for intellektuelle i imperiet, som ikke eksisterer i Irak. Over 1.000 irakiske intellektuelle og professorer er blevet myrdet under besættelsen. Problemerne er ikke uigennemtrængelige eller komplekse. Den ene side kræver valg, en fri presse og selv-bestemmelse, mens den anden, de koloniale myndigheder, lukker aviser, udnævner marionetherskere og myrder deres opponenter.

De amerikanske venstreintellektuelles lammelse, deres manglende evne til at udtrykke solidaritet med den irakiske modstand er en sygdom, som berører alle "venstre"-intellektuelle i de koloniale lande. De er bange for problemet (en kolonial krig) og bange for løsningen (national befrielse).

I sidste ende er de bekvemmeligheder og friheder, som de nyder godt af. Det universitets bifald og den smiger, de modtager i det koloniale moderland, vejer tungere end de mentale omkostninger ved en direkte erklæring om støtte til den revolutionære befrielsesbevægelse.

De tager deres tilflugt til hykleriske

"moraliske ækvivalenter" (tilsvarende situationer, o.a.), imod krigen og imod "fundamentalisterne", "terroristerne", de 'hvem som helst', som er engagerede i deres egen selv-emancipation, og som ikke har lagt tilstrækkelig mærke til de selvudnævnte vogtere af vestlige demokratiske værdier. Det er ikke vanskeligt at forstå fraværet af solidaritet med befrielsesbevægelserne blandt de progressive intellektuelle i de imperiale lande. Også de er blevet koloniserede, mentalt og materielt.

Tusinder af jævne mennesker i Irak giver disse lærde intellektuelle en praktisk lektie i solidaritet: 4. april 2004, midt blandt fjendtlige tanks og kamphelikoptere, marcherede tusinder fra Bagdad til Fallujah bærende mad og medicin til den udkæmpede og omringede befolkning i denne by, som for altid vil blive husket som frigørelsens vugge.

Vil vore intellektuelle bemærke det? Kan de i det mindste lade en erklæring "**I vores Navn**" cirkulere i solidaritet med den irakiske modstand?

I mellemtiden griber den massefolkelige modstand i Irak imod de velnærede, velbevæbnede hære af besættelsen om sig i *hand to hand warfare*. De spørger ikke, om deres naboer, venner eller kammerater er sunni, verdslige, shia, baathister eller kommunister, de forholder sig ikke passivt, når en moske, en skole eller et boligprojekt bombarderes eller udsættes for maskingeværid. De har bestemt sig for at engagere sig i kampen, slutte sig en national bevægelse for at fordrive invasionsstyrkerne, olietyvene, morderne nær og fjern.

Det er en skam, mere for dem selv end for noget materielt bidrag, de kunne yde til den historiske kamp, at de amerikanske progressive intellektuelle har valgt at holde sig på afstand og nok en gang demonstrere irrelevansen af de vestlige intellektuelle for den tredje verdens befrielse.

7. april 2004

Oversættelse: Hans Pendrup
Stop Terrorkrigen

James Petras er sociologi-professor og regnes som amerikansk venstrefløjs "grand old man"

Krigens billeder

Hvad verden ikke må se

USA's krig mod Vietnam var på hjemmefronten en mediekrig. Krigens billeder i TV: Brændende napalm på mennesker, nøgne flygtende børn, summariske henrettelser – efterhånden gik brutaliteten i den amerikanske krigsførelse op for folk – og vakte afsky, vrede og forbitrelse.

Krigsstrategerne og eksperterne i psykologisk krigsførelse har lært af Vietnam-krigen. Det er en topprioritet for Pentagon at kontrollere medierne – det vil sige at forhindre verden i at se billederne af den virkelige krig.

Det er derfor det arabiske TV-selskab Al Jazeera er så forhadet af USA. For Al Jazeera har bragt blodige billeder af krigens ofre: sønderskudte børn, sprængte kranier, skilte lemmer, af grænseløse smerte og fortvivlelse. Nu har USA rettet en officiel anmodning til Qatars regering om at stoppe Al Jazeeras 'ensidige antiamerikanske' krigsdækning.

Alligevel er Det Hvide Hus og Pentagon i defensiven på grund af fotos. Ikke taget af journalister – men private fotos fra

Fotos af amerikansk tortur og seksual ydmygelse i Abu Graib-fængslet i Bagdad har chokeret verden - og gjort en ende på USAs røverhistorier om 'civiliseret' krig og 'human' behandling af fanger

Træk de danske soldater ud af Irak NU

Udtalelse fra landskonferencen i Nej til krig den 23. april 2004

Anders Fogh Rasmussen løj, da han erklærede, at 'vi ved, at Saddam Hussein besidder masseødelæggelsesvåben', fordi han ville i krig sammen med Bush og Blair.

Han løj, da han fortalte, at de danske soldater deltager i 'genopbygningen' af et Irak, som er 'frit' og 'demokratisk'. Han løj, da han fortalte, at irakerne modtog krigskoalitionen og dens soldater som befriere.

Modstanden

De sidste ugers folkelige modstand i Irak viser, at det ikke er desperate og isolerede grupper, som bekæmper besættelsesmagten og det amerikansk-indsatte regeringsråd.

Modstanden har bred folkelig opbakning fra irakerne på tværs af reli-

giøse og politiske skel. De vil have besættelsesmagten ud, som de tidligere har jaget engelske kolonialister ud.

Det amerikanske militære svar har været brutalt. Alene massakren i Falluja har kostet over 700 irakere livet, mange af disse kvinder og børn.

Krigskoalitionen bekrieger og terroriserer nu de irakere, den sagde, den kom for at befri.

Det er skammeligt, at det sker med dansk bifald og lydlig deltagelse.

Genopbygning og demokrati?

'Genopbygning' og 'demokrati' er hule fraser. Den nye spanske statsminister har taget konsekvensen og trækker de spanske tropper ud inden for tre uger. Den tidligere norske statsminister Jag-

land siger, at grundlaget for udsendelse af norske soldater – ønsket om stabilisering og demokratisering – er væk, og opfordrer til, at de trækkes ud af Irak snarest.

Den danske regering bør følge dette eksempel – og Socialdemokratiet og De Radikale, der har stemt for de danske soldaters deltagelse i besættelsen, bør erkende, at det var en fejltagelse, og støtte kravet om øjeblikkelig tilbagetrækning.

Aggressionskrig

Irakerne er ofre for en illegitim angrebskrig. Den besættelse, der fulgte efter Saddams fald, er ikke mindre ulovlig ifølge international ret.

International ret giver ofrene for

krigens deltagere.

Der var f.eks. kvinden, som fotograferede lasten af amerikanske kister i transportfly på vej hjem. En lokal avis bragte hendes billeder, selvom sådanne billeder ikke må vises 'af hensyn til de efterladte'.

Værre blev det, da private fotos, som cirkulerer blandt besættelsestropperne, fra det overfyldte Abu Graib-fængsel med 13.000 irakiske fanger i Bagdad, nåede medierne:

Amerikanske soldater stolt poserende over ydmygede 'fjender' – en sadistisk kvindelig soldat som smilende tvinger sine fanger til at simulere oralsex med andre mænd:

Disse sadistiske billeder har været mere rystende end billederne af lemlæstelse og fysisk tortur.

Mediekontrollen, censuren, tilpasningen hører op: De private fotos fortæller sandheden om den amerikanske krig og besættelse: Den er barbarisk, racistisk, pervers. En brutal kolonikrig med alle tiders mest raffinerede våben. Der er intet humant i den, intet forsvar for 'demokrati' eller menneskerettigheder.

Hvad verden ikke måtte se, ved den nu.

aggressionskrig og ulovlig besættelse ret til at bekæmpe besættelsesmagten.

Og ifølge samme internationale ret er anstiftere og deltagere i en sådan ulovlig krig og besættelse krigsforbrydere – og forpligtede til at yde krigsskadeserstatninger.

Stop besættelsen

Bush og Blair prøver at få FN til at overtage ansvaret for besættelsen. Men de ønsker ikke at afgive den reelle kontrol over Irak, blot at bruge FN som dække. FN vil blot blive opfattet af irakerne som USA's og koalitionen forlængede arm – og modstanden vil fortsætte.

Der er kun én løsning i forhold til en ulovlig aggressionskrig: at besættelsesmagten trækker sig ud og overlader irakerne deres land og lader dem bestemme deres egen fremtid.

Vi kræver derfor, at de danske tropper trækkes hjem nu, og vil igangsætte en kampagne for dette krav.

APK SOMMERLEJR 2004

på Nordfyn

Indsigt - Debat - Samvær

Lørdag 10. juli - fredag 16. juli

En aktiv rød sommerlejr

Anti-imperialistisk weekend

lørdag - søndag den 10. -11. juli

➔ **USAs krige og kamp for verdenskontrol**
➔ **Danmark ud af EU: Monopolernes forenede stater, ny aggressiv supermagt -unionstraktat og europahær**

lejren vil iøvrigt behandle disse emner:

➔ **Fælles kamp mod kapitalen**

➔ **Socialismen er fremtiden**

➔ **APK: Hvem - hvordan - hvorfor**

Voksne 1140 kr. (6 overnatninger)
Pr. overnatning 190 kr. Reduceret
pris for fattigrøve: 900 kr. Børn under
7 år gratis. Fra 7-13 år 270 kr.

Tilmelding og nærmere oplysning:
Tlf. 20 95 32 17
e-mail: oktoberfyn@get2net.dk

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

DKU's 6. sommerlejr

kaster sig over temaerne...

Når folket gør modstand

– **solidaritet med de kæmpende folk**
- fra 2. verdenskrigs modstandsbevægelse til det vietnamesiske folks sejr over USA imperialismen og den voksende folkelige modstandskamp i Irak

Palæstina

- en nation et folk undertrykkes, udsultes, fordrives, myrdes og spærres inde i verdens største ghetto.

Israel begår folkemord – hvad gør vi?

Fascisterne er på fremmarch

- i gader, parlamenter og lovgivning.
Stop marchen!

Fattigdom i Danmark

Stigende arbejdsløshed, nedskæringer på sygehuse, uddannelse, offentlig transport ...
Kæmp for fremtiden!

Vi fester igennem på den solidariske måde – alle fester!

Socialismen er kommet for at blive, og det skal vi nyde i hinandens selskab...

Politik, sport, spil, ung, sjov og sød: Det sker ved den fynske nordkyst og det kan alt sammen blive dit for den sølle pris af 900 bobs inkl. mad og søvn (*mulighed for reduceret pris til fattigrøve*).

**Vi tager af sted den 10. juli
og fester hjem den 16. juli.**

Tag med på

**den 19. internationale
antifascistiske, antiimperialistiske
ungdomslejr i Mexico**

5. til 15. august

Lejren koster 2000 kr. inkl. mad og overnatning ekskl. transport

Mød unge fra hele verden samlet for at diskutere krigen i Irak, USA's rolle, og solidaritet blandt verdens folk.

Nyd samtidig Mexico fra sin bedste varme og revolutionære side...

“Reclaim the Streets” i København

Fredag den 14. maj 2004 indbyder en række af byens borgere, forskellige foreninger og organisationer til 'Reclaim the Streets' fra Østerport station kl. 17.00.

Der vil være musik, aktiviteter som live-graffiti, gøgl og meget mere.

Vi skal på picnic, lytte til musik, se gøgl og have det sjovt og hyggeligt. Vi håber, at folk vil medbringe madpakker, børn, kærester, forældre og ikke mindst lysten til at hygge sig og møde andre mennesker.

Målet er via denne symbolske handling at kræve gaderne tilbage! Retten til selv at bestemme over rammerne for vores eget liv. Vi vil ikke påtvinges et offentligt rum fyldt med reklamer, som insisterer på, at vores liv er elendigt, hvis vi ikke konstant forbruger og konsumerer. Vi vil ikke påtvinges et nær-

miljø domineret af ligegyldig bilkørsel. Vi vil ikke finde os i, at alle dele af vores liv er genstand for økonomiske interesser.

Med Reclaim the Streets tager vi for et lille stykke tid gaderne tilbage. Vi bruger gaderne, som de burde bruges – til at leve i, til at mødes med hinanden, til at være sammen og have det rart.

Vi har valgt datoen, fordi vi dermed kan understrege, at vi selv vælger, hvad

underholdning er for os. Vi skaber en virkelighed på gaden i fællesskab som modsætning til den virkelighed, der bliver præsenteret i tv, især på denne dag!

Fredag den 14. maj kan folk vælge, om de vil indgå i et falsk, medieskabt fællesskab, eller om de aktivt vil skabe et fællesskab på gaden.

Reclaim the Streets

Åbent brev til Poul Nyrup Rasmussen

Kære Poul Nyrup Rasmussen,

Tillykke med valget som formand for de europæiske socialdemokrater.

Som andre tilhængere af EU går du ind for Lissabon-strategien, der skal gøre EU til verdens mest konkurrencedygtige økonomi i 2010.

Denne politik går blandt andet ud på, at man vil skære ned på ydelserne til pensionister og andre svage grupper, at lønnen sættes ned for de dårligste uddannede, og at arbejdsgiverne får mere magt til at styre arbejdstiden.

Kommissionen fulgte i midten af april denne strategi op ved at opfordre Danmark til at afvikle efterlønsordningen.

Mener du ikke, at det bør være den danske regering og det danske Folke-

ting, der alene skal træffe beslutning om efterlønnen, og at denne sag må være EU uvedkommende?

Danmark har i dag en langt mindre forskel på folks økonomiske og sociale vilkår, end man har i de øvrige EU-lande. Hvordan kan du gå ind for en strategi, der vil gøre de rige rigere og de fattige fattigere?

Vil du garantere, at EU ikke skærer ned på de danske overførselsindkomster?

*Med venlig hilsen,
på vegne af forretningsudvalget i Folkebevægelsen mod EU,*

Ole Krarup

MEP og spidskandidat for liste N

OKTOBER BOGBUTIK

København

Ved Sønderport 18

2300 København S

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag-torsdag 16-17.30

Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Virus

udvikles, plejes, og spredes rundt i kapitalens laboratorier, der her udvinder de særeste fremkomster

Nogle laboratorier har styr

på den kemiske sammensætning, men helt galt gik det for en af de fremtrædende laboranter:

Virus'en udviklede sig, kom helt ud af kontrol, slog over i en dødbringende mangelhovedet bakterie, som befolkningerne globalt har mærket med de alvorligste følger

Overalt føres kampen mod bakterien - som andre af arten fik denne et navn -

Bush - Blair - Fogh

Strøtanker: Hvor skal vi hen do?

Mange glade unge mennesker, et herligt vejr med det rette mix af sol og vind, lidt for få røde faner, men mange løsrevne balloner. I rundkredsene på tæpperne var der mange forskellige holdninger samlet i næsten hver eneste gruppe. "Nej, ikke noget med kommunisme til mig," hvorefter straks én af de andre sagde: "Jeg vil have én, og mig, og mig. Er det Fogh? Nej, så skal jeg ikke have noget – nå, er du imod ham? Så giv mig straks én." Årets første maj i Fælledparken blev en meget positiv oplevelse.

"Hvad har du dér?" "Lidt modgift mod den daglige presse," svarede jeg, hvorefter interessen steg mærkbart. "Kan du så ikke svare mig på nogen spørgsmål? Kort." Dialogen var hurtigt i gang. Et af de spørgsmål, det ikke lykkedes mig at svare kort på, var: "Det er meget godt at afskaffe kapitalismen, men hvad får vi så i stedet?" Det vil jeg så skrive lidt mere om her.

Får? Nej, ikke 'får', tager! Ingen kapitalist kan i sagens natur forære os noget som helst, og i særdeleshed ikke styringen af produktionen. Den kapitalistiske økonomi kræver af kapitalisten, at han/hun til stadighed forøger sin profit for at stå sig i konkurrencen med de andre kapitalister, og konkurrencen er som bekendt benhård. Det har enhver, der har haft arbejde i et privat firma, mærket. Altså, der skal *tages*.

Men hvem skal tage? Hvis nu medarbejderne overtager en virksomhed, er det så ikke et skridt på vejen til at afskaffe kapitalismen? Eller hvis 'den røde liste' vinder kommunalvalget i Smørumovre? Nej, det er ikke nok, de kapitalistiske markedslove vil stadig være gældende, og staten vil stadigvæk have kontrollen med magtapparatet (politi, hær, domstole, skattevæsen, socialvæsen osv.). Vi skal altså være rigtig mange, der vil tage, og hvis det skal lykkes, er vi også nødt til at finde en måde at organisere os på, så vi hjælper hinanden. Det er for resten det, vi skal bruge det kommunistiske parti til. Det er ikke partiet, der skal bruge os. Det er os, der skal bruge partiet!

Det er ikke ligegyldigt, hvad vi tager. Der er vel ingen grund til at tage mere, end vi behøver? Lidt plads til at være sig selv, et passende arbejde, et rimeligt sundhedssystem, et passende offentligt transportsystem, uddannelse og børnepassning, et sted at bo, tøj på kroppen og mad og drikke, måske et tv, en pc og en mobil. Der er mange ting at vælge imellem og langt flere endnu. Der er også mange, der vil forhindre os i at tage noget som helst i den hellige ejendomsrets navn. Så vi må nok starte med at tage magtapparatet. Det er en opgave, der kræver, at vi bliver dygtige til at organisere os og samarbejde. Meget af det har vi allerede lært på arbejdsplad-

serne; det drejer sig om at bruge den viden i en større sammenhæng. I den proces skaber vi det nye samfund.

Hvad får vi i stedet? Hvem skal bestemme, hvad der skal ske med det, vi tager? Hvis vi skal have det, vi har brug for, er det ikke nok at overtage magtapparatet og indrette det på en ny måde. Det er også nødvendigt at styre, hvad der bliver produceret. Vi skal altså tage styringen af produktionen. Det er os, dem der bor i Danmark, der skal bestemme, hvad der skal produceres, ikke markedsmekanismer og kapitalistiske økonomiske love. Så vi må finde en måde at styre produktionen og det offentlige system på, hvor det store flertal af befolkningen deltager i beslutningerne. De fleste ord, der er brugt til at beskrive dette, er blevet misbrugt så ofte, at jeg ikke vil klistre en etikette på.

Og hvad vi får ud af det, skal vi være mange om at bestemme. Jeg kunne godt tænke mig fred i verden, et sundt samfund i en sund natur, arbejde, bolig og uddannelse til alle og mere tid til at leve, være sammen, og kreative aktiviteter af alle slags ...

Har du også en drøm? Lad os også snakke sammen om vores drømme.

GBe

ØSTJYSK POLITISK KONFERENCE

15. MAJ KL. 11 til 17

Ny Munkegade 13, 3 • 8000 Århus C
Internationalt Kulturcenter

Modstandskampen i Irak og dens internationale betydning
Solidaritet med Palæstina
Kampen mod Unionsforfatningen
Den tiltagende fattigdom og kampen for anstændige levevilkår.

Oplæg og debat ved
Dorte Grenaa
Klaus Riis
Kaj Rudi Rasmussen
m.fl.

Enhed mod Bush, Fogh og EU

Tømmermænd efter OK

Festen i forbundspaladserne over det tynde JA til overenskomstresultatet for 650.000 arbejdere på det private arbejdsmarked er forbi. Den umiddelbare glæde og lettelse blandt forbundslederne har lagt sig, og rusen er afløst af lette tømmermænd på grund af den tydelige manglende opslutning og deltagelse i afstemningen.

For medlemmerne er der nemlig ikke noget at feste over eller for. Resultatet betyder faldende realløn, mere fleksibel arbejdstid samt overarbejde til almindelig timeløn i forbindelse med konflikter.

Resultatet blev manipuleret igennem ved en angiveligvis solidarisk barselsfond, som visse tunge grupper lå under for – ikke mindst på HK-området. Derefter blev det betragtet som en betydelig sejr, at pensionsopsparingen blev hævet fra 9 til 10,8 pct. Denne del har en vis appel til mange lønmodtagere, der af naturlige årsager frygter en alderdom på en totalt udhulet folkepension.

På 15 år er det lykkedes samfundets bestemmende kræfter at manipulere arbejdernes holdning til pensionsspørgsmålet – fra det fornuftige og solidariske princip i, at pensionen kollektivt blev finansieret af staten via skatten, til den barske nuværende realitet med tvungen arbejdsmarkedspension kombineret med den nyliberale variant med privat opsparing for dem, der har råd til det.

Kommunistisk Politik kan i dette nummer oplyse, at grænsen for en nogenlunde samme levestandard som pensionist går ved en pensionsopsparing på 8-9 pct. ved en årsindkomst på 220.000 kr. Den er med dette års OK-resultat overskredet, hvilket ikke får forbundene til at helme.

De har allerede rejst krav om 15-20 pct. finansiering. Det giver flere formler at administrere for lederne. De ufag-

Det er slående, at SiD's ledelse ikke har fundet det umagen værd at forholde sig til det faktum, at de med deres anbefaling af OK-resultatet har bragt sig i konfrontation med flertallet af de afgivne stemmer blandt egne medlemmer.

Faglig kommentar

lærtes formand Poul Erik Skov Christensen har allerede i sin egenskab som formand for Pension-Danmark rejst krav om 16 pct. pensionsopsparing.

De 650.000 stemmeberettigede ved godt, der ikke er noget at feste over. Sølle små 140.000 JA-stemmer og en stemmeprocent på blot 37 understreger den manglende entusiasme. Såfremt resultatet havde været til modstandernes fordel, så var det – på grund af den lave stemmedeltagelse – ifølge forligsmandsloven blevet erklæret for ugyldigt! Den samme lov erklærer, at det i tilfælde af et JA er gyldigt!

Den demokratiske logik i denne lov kan kun forstås af kapitalisterne.

Det er her, forbundsledelsernes tømmermænd kommer ind. Blot 140.000 blev manipuleret på plads, hvilket ikke bare får effekt for de 650.000, der umiddelbart er omfattet, men også afsmittende effekt for de resterende ca. 1,8 millioner på arbejdsmarkedet.

Forbundene leder efter forklaringer og udenomsforklaringer på problemet. SiD har det særlige problem, at kun godt en tredjedel deltog i afstemningen, hvoraf flertallet endda var modstande-

re. I toppen af de ufaglærtes forbund forsøger man at tørre det af på de enkelte fagforeninger kombineret med tekniske vanskeligheder. I mange af SiD's kompetente organer er problemet blevet behandlet og en for forbundsledelsen tilfredsstillende løsning fundet:

- *En af planerne er at udvide vores urafstemningsudvalg med repræsentanter ude fra afdelingerne*, opsummerer forbundsformanden. Med teknik skal tekniske problemer løses.

Det er slående, at SiD's ledelse ikke har fundet det umagen værd at forholde sig til det faktum, at de med deres anbefaling af OK-resultatet har bragt sig i konfrontation med flertallet af de afgivne stemmer blandt egne medlemmer. De må dog have et forklaringsproblem. Mens de tekniske procedurer, der vedrører stemmeprocenten, vejer tungt, synes det, som om logikken vedrørende medlemmernes desavouering af ledelsens anbefaling bedst løses ved ikke at omtale det. Et såkaldt "Gå væk"-problem.

Det er ikke kun ledernes afsondrethed i deres mægtige forbundspaladser – der i sagens natur afholder dem fra at fatte medlemmernes vilkår og verden – som er problemets kerne. Det er i endnu højere grad de samme ledes leveforhold, der ligger lysår fra medlemmerne, og som gør det svært for de snart 380.000 medlemmer af SiD-KAD at se, hvordan deres interesser kan varetagges af personer, der lever som og omgås de mest prominente erhvervsbosser.

Det er heri, at forklaringen om Poul Erik Skov Christensens krav om 16 pct. pensionsopsparing skal findes. Interessen som formand for Pension-Danmark overskygger medlemmernes.